

Köpeğin Adı Badi 23

– Ömer Faruk · 04 Ekim 2017

Teneffüs zili çaldığında bu kızın ilk işi benim yanıma koşmak oldu. Bundan sonra onunla çok iyi iki dost olduk. Kantinden yiyecek alırsa benimle paylaşıyor ya da evden bana yiyecek bir şeyler getiriyordu. Ayrıca bana kötü davranan olursa onlara karşı da beni koruyordu. Zaten kötü davranan çocuk sayısı da her geçen gün azalıyordu.

Öğretmenin ders verdikleri birinci sınıf öğrencileriydi ve onlara okuma yazmayı öğretiyordu. Ben de bu dersleri izledim. Günlerce her ders yanlarında oldum. Hatta öğretmen benim üzerimden öğrencilere espriler bile yapıyordu. Beni işaret ederek:

-Bakın o bile öğrendi, ama siz hâlâ öğrenemediniz, diyordu. Öğrenciler de bu söze kahkahalarla gülüyorlardı.

Aslında öğretmenin söylediklerinde gerçeklik payı çoktu. Ben kısa sürede okumayı öğrendim. Konuşmaları anlıyor olmamın bunda etkisi çok büyük. Aynı konuşulduğu gibi okuyordum. Cümleler, heceler ve harfler hem konuşmada hem de okumada aynıydı.

Yağmurlar başlayınca bahçede yapılan dersler sona erdi. Ben gene okul bahçesindeydim, binaların saçakları altında yağmurdan korunuyordum. Buşra yağmurda ıslanmayı göze alarak ara sıra bana yiyecek getiriyordu. Bir gün Buşra, sırtındaki montu çıkarıp onunla beni sardı ve kucağına aldı, koşarak sınıfa girdi. Sınıfta bir kız vardı; ona sus deyip beni sırasının içine soktu. Bundan diğer öğrencilerin ve öğretmenin haberi yoktu. Daha sonraki günlerde de fırsat buldukça beni sınıfa götürdü; tabii sonunda bütün öğrenciler bu kaçak misafirden haberdar oldular. Ama hiçbir öğrenci bu sırrı öğretmene söylemedi. Pek emin değilim ama öğretmenin de beni Buşra'nın sırası içinde gördüğü halde sesini çıkarmadığını düşünüyorum. Böylece birkaç gün de sıranın gözü içinde dersleri izlemiş oldum. Öğrendiklerimi unutmamak hatta pekiştirmek için parkta bulduğum gazetelere, kimseye belli etmeden göz atıyor ve okuduğumu görünce seviniyordum. Ah bir de yazabilseydim! Konuşulanları anlamam, okumam yetmiyordu; belki de bu nankörlüktü. Yazmak da istiyordum, çok istiyordum. Şimdilik bu imkansız. Belki ileride bir formül bulurum. Diye düşünüp iyimserliğimi devam ettiriyordum. Havalar iyice soğuyunca okula gitmemeye başladım. Zamanımı ya Cafer Aga'nın evindeki sandığın içinde ya da Camii bahçesinde kuytu bir yerde geçiriyordum.

•••

(Devam edecek...)